

VLASTA

1. Emoce mají sloužit, ne vládnout

14.08.2024 Vlasta - HANA HALFAROVÁ,
strana: 14 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: divadla; herečka; Národního; ostravských; Ostravy

Lucie ŽÁČKOVÁ

Jsou rozhovory, které kloužou po povrchu. A pak takové, které jdou hlouběji, až k duši. S Lucií Žáčkovou jsme se tam dostaly překvapivě rychle. Oceňovaná divadelní a filmová herečka mluví o hledání pravdy a vnitřní síly. O bolesti, která se může změnit v nenávisť. O vyslyšení a ovládnutí emocí na cestě k pochopení sebe sama i smyslu herectví.

Nejprve jsem byla uhranutá jejím výkonem v hlavní ženské roli vyšinuté vražedkyně Dany. Film Manželé Stodolovi - v divácky populárním žánru true crime - vychází ze skutečného příběhu páru, který si odpykává doživotí za vraždění seniorů. Brzy nato jsem si ji vychutnala jako Blanche v kulturní divadelní hře Tramvaj do stanice touha - v Činoherním klubu, kde má stále angažmá. Pak jsem si vzpomněla na její zářné divadelní začátky v Ostravě, kde jsem ji před dvaceti lety zaznamenala poprvé. A rozhovor s ní jsem si přála čím dál víc. Proto děkuju kamarádu, herci a Luciinu kolegovi Jakubovi Buryškoví, že nás propojil.

- Blanche hrajete od roku 2011, je to jedna z vašich nejdelších rolí. Jak spolu stárnete?

S každou novou sezonou a s každým dalším představením si uvědomuju, že jsem zkušenější a bohatší. A když přemýšlím o tom, jak se postupem času proměňuje můj vztah k Blanche, vidím, že už není tak naivní a zmatená. Neříkám, že není vnitřně nejistá, ale stojí pevněji na nohách. Před šesti lety jste v rozhovoru pro Glanc uvedla, že jste si na začátku myslela, že se vás role Blanche osobně příliš netýká.

- Postupně jste ale dospěla k tomu, že to, co hrajete, jde přímo z vás.

Blanche žije roli oběti, ve lži a iluzi o sobě samé. Právě tomu jsem dřív nerozuměla, a když jsem to pochopila, došlo mi, že se mě to bytostně týká. Lež, iluze a role oběti jako tři témata, která se mnou po celou dobu souvisela. Sama sobě jsem něco nalhávala a nebyla si toho vědoma... Za těch šest let jsem se ještě v něčem posunula - vnímám, jak moc je Blanche schopna navzdory všemu bojovat za svůj život. To je moje aktuální téma. Je totiž rozdíl v tom, když lžete sami sobě a nevíte o tom. Když lžete sami sobě, víte o tom, ale děláte, že ne. Když lžete sami sobě, víte o tom a přiznáte si to, i když ještě nejste schopni dělat to jinak. A pak -když lžete sami sobě, přiznáte si to a rozhodnete se pro pravdu. To jsou čtyři různé fáze, kterými v roli Blanche můžu postupně procházet.

- V jaké fázi se teď nachází Lucie Žáčková? Je pravdivá?

Pravda v mém životě hraje zásadní roli už dlouho, ale není to ukončený proces. Každým dnem jsme vystavováni novým situacím, kdy se pro pravdu musíme rozhodovat. Hledat ji a snažit se ji odlišit od lži je moje každodenní cesta k tomu být svobodná. Ať už ve vztahu k sobě nebo k druhým, v osobním životě nebo v práci. Když mluvíte o potřebě nelhat, v čem jste sama sobě lhala nejvíc? Je to moje celoživotní téma, protože lhát jsem se naučila už v dětství. V tom smyslu, že jsem spokojená a šťastná, a přitom nejsem. Už to považuju za lež, a takových lží je! Třeba v práci, když přijdete na natáčení a předstíráte, že jste někdo trochu jiný, aby se celá situace zjednodušila... Protože nebyť vždy jen příjemný člověk, který to má v životě jednoduché, nese svá rizika. Třeba že kvůli tomu

- nedostanete roli?

Myslela jsem tím vnitřní proces hledání, což neznamená, že přijdu na plac a někomu řeknu, že je debil. Jde o to, víc vnímat sebe sama, a tím být čitelnější i pro ostatní. Hledat pravdu sám v sobě neznamená jen bořit a ničit, ale taky budovat a tvořit! Dávat se všanc druhým taková, jaká doopravdy jsem, a nehledat si berličky. Umět říct i to, že se mi něco líbí a mám někoho ráda. Přiznávat se ke svým citům - ani to jsem dřív neuměla.

- Jakou roli v tom hraje sebeláska? Pro mnoho žen, se kterými jsem si povídala, je to velké a často bolestné téma.

Slovo sebeláska slyším kolem sebe často a není mi sympatické. Sebeláska je pro mě příliš neuchopitelná, bližší je mi v tomto smyslu slovo věrnost. Být věrná sama sobě, být sobě tím, kdo nehradí, povzbudí, podrží a kryje záda. To je určitě důležité.

- Zažila jste chvíle, kdy jste si uvědomila, že vám záda nikdo jiný než vy sama krýt nebude?

Určitě. V posledních dvou letech jsem měla několik příležitostí sama sobě podkopnout nohy a zradit se. Po několika měsících mi ale

došlo, že mě nikdo jiný nepodrží ani nepopnese, že to musím udělat já.

- Jste sama sobě těžkým břemenem?

Samozřejmě, že někdy ano. Byla by iluze myslet si, že člověk je sám sobě lehkým.

- Určitě je nějaká moje část pro mě samotnou těžká. Můžu vědět jaká?

Víte, na to asi nechci odpovědět. Když si představím, že mám vedle sebe člověka, který má v sobě komplikované pochody, nebudu se ho na ně ptát. Stejně tak přistupuju k sobě. Víím o svých slabostech a temnotách, ale nechci je troubit do světa. Proč bych sama na sebe veřejně žalovala?

- Chápu. Jsou ale rozhovory, ve kterých jste velmi intimní a konkrétní. Na druhou stranu respektuju, že jste si stanovila hranici.

Všechny rozhovory jsem poskytla s naprostým vědomím toho, že mě samotnou neohrožují. Je ale spousta věcí, které už jsou za onou hranicí a o kterých mluvím jen s nejbližšími lidmi, kterým důvěřuju.

- Jak důležitá je pro vás důvěra? Jak dlouho si ji budujete?

Je důležitá, ale záleží na tom, jaké vztahy chcete budovat. Pokud s někým jen pracujete a pak Čau! a už se nikdy nevidíte, je to víceméně jedno. Pokud budujete osobní vztah, ve kterém nechcete zůstat jen na povrchu, je pochopitelné, že důvěru nestavíte na základě slov, ale zkušeností, jak daný vztah funguje, nebo nefunguje. Je zajímavé, že na internetu se o vašich osobních vztazích skoro nic nedozvíme.

- Například vaši muži - to už je téma za hranicí?

Přesně tak, nechci o nich mluvit.

- To je škoda, protože mě zajímá, jak se vám hrálo v Manželích Stodolových s Janem Hájkem - představitelem vaše filmového manžela Jaroslava a vaším bývalým životním partnerem?

Hrálo se mi s ním dobře.

- Když jsme na začátku mluvily o tom, co jde v divadelní roli Blanche přímo z vás, je něco takového u filmové role vražedkyně Dany Stodolové? Jak jste k ní přistoupila?

Nejdřív jsem byla nadšená, že mi byla nabídnuta tak objemná role. Pak jsem se lekla toho, o čem film bude. Když jsem o tom začala přemýšlet, přišlo mi, že mi ta postava není úplně cizí. Našla jsem si v ní témata, kterým jsem rozuměla a režisér (Petr Hátle, pozn. aut.) s nimi souhlasil. Zahrát si takovou roli pro mě bylo přínosné.

- V čem jste postavě Dany rozuměla nejvíc?

Je přesvědčená o tom, že jí nikdo nemá rád, že nikam nepatří, že jí nikdo nerozumí, že nic neumí, že nemá žádnou šanci ani hodnotu. Všechna tato a jím podobá přesvědčení vytvářejí v člověku tak obrovský tlak, kdy se všechna bolest proměňuje v nenávist a hořkost. Místo aby člověk křičel do světa "Toužím po lásce!", křičí "Nenávidím!". To mi přišlo jako velmi silné téma - mám pocit, že tam, kde je bolest, se rychle objevuje sebelítost, hořkost, obviňování, nenávist a krutost. Také nevěřím tomu, že nenávist přichází jen tak. Vždy je za ní zrada a rozkopání důvěry a lásky - čím víc to bylo násilné a odporé, tím větší odezva nenávisti přichází... A tím se vracíme na začátek našeho hovoru. Čím víc budeme sami k sobě i druhým transparentní, tím víc se můžeme přiznávat i ke své nenávisti, a tím méně pak škodit. Protože čím víc ji v sobě potlačujeme a snažíme se nad sebou vyhrát nasazením jakési masky, tím větší v nás roste nálož dynamitu, která jednou bouchne.

- Když se odkloním od filmu - co člověku pomůže, aby nezahořkl nebo nešířil zlo?

V prvé řadě to, že pojmenuje vše, co se v něm odehrává: "Bolí mě to! Nenávidím! Chci pomstu!" Jsem přesvědčená, že žádná lidská emoce není nepřítel, jen chce být vyslyšena, a pak se může zklidnit. Člověk vlastně nepotřebuje nic moc víc, než aby byly jeho emoce viděné a vnímané. A když má v sobě nenávist, zároveň má ale i spoustu síly udělat něco dobrého. Třeba si zahrát squash, kde nikomu neublíží, maximálně zničí raketu. I bolest potřebuje být vyslyšena a utěšena, je to vlastně krásná emoce, když se to tak vezme...

- Do jaké míry je pro vás emočním ventilem herectví?

Herectví může fungovat i terapeuticky a jsem přesvědčená o tom, že právě tohle mě k herectví přivedlo. Nedokážu si představit jiné místo, kde bych to sama se sebou a svými emocemi přežila. Moje role mi umožnily otevřít všechny dveře v sobě, ale zároveň musím říct, že tohle nemůže být to jediné. Ve spoustě příběhů musíte se svými emocemi umět pracovat stejně jako v životě - to znamená, aby vám nevládly, ale sloužily. Herecká profese je úžasná, ale musela jsem si v určité době uvědomit, že v rolích se mnou nemůžou

emoce smýkat, ale že jim musím umět vládnout.

- V jaké době jste k tomu dospěla?

Před pár lety, když mi došlo, že roli nedostávám, abych se v ní terapeuticky uzdravila. To už jsem hrála v Činoheráku, myslím, že to bylo při zkoušení s Ondrou Sokolem.

- A co vám došlo při zkoušení s Romanem Zachem, který režuruje v Divadle Bez zábradlí, kde hostujete?

Nevím, jestli mi něco došlo, ale baví mě to tam s nimi moc.

- Ještě se vrátím k těm emocím. Jako mladička **herečka** zářící v **ostravských** divadlech jste se jimi nechávala smýkat?

V mém mladším vydání bylo několik takových let. Měla jsem pocit, že moje emoce jsou to nejdůležitější, co nabízím, a všichni se z toho zblázněte! V tomto směru mi pomohlo i deset let psychoterapie, kde jsem se učila získávat nadhled, vládu a zodpovědnost, a tím jsem zjistila, že emoce jsou jen dílčí. A že v tom nejsem sama, protože vedle mě jsou další lidé, kteří prožívají své vlastní emoce. Že v rolích není potřeba bojovat, ale naopak jít po společné cestě.

- Nenechat sebou smýkat, být sama sobě oporou - to vše vyžaduje vnitřní sílu. Kde ji čerpáte? Jdete se projít do lesa, zajdete do kostela...?

Do kostela chodím, protože si myslím, že veškerá vůle a rozhodnost pocházejí od Stvořitele, který nás tu chce mít a podporuje nás. To je můj zdroj a asi i začátek všeho, o čem doteď mluvíme.

- Pokřtít u řeckokatolické církve jste se nechala až v dospělosti...

Na východním Slovensku, kde jsem tam v horách uvěřila v Boha. Proto jsem se rozhodla pro křest právě tam, na základě vlastní zkušenosti a osobního přesvědčení.

- Jak vypadá váš Bůh?

Vizuálně ho nedokážu popsat, ale představuju si jeho vlastnosti. Je šťastný, že jsme každý z nás tady, fandí a přeje nám, vyzývá nás k dobrým věcem, daruje nám všechnu krásu světa a chce, abychom byli šťastní a svobodní.

- Jste mu za to vše vděčná?

Jako věřící bych vám měla odpovědět, že ano. Ale popravdě, jsem si vědoma toho, že můj vděk často dusí obrovská nespokojenost, kritičnost a frustrace. S tím je ale potřeba bojovat a frustrovaného člověka v sobě uargumentovat tím, co vše má ve svém životě dobrého. Každý den se mi ale stává, že jsem z něčeho nadšená! Byť je to jen vůně lesa nebo nějaký dobrý nápad. Mě totiž napadají fakt skvělé věci, zvláště co se týče domu nebo zahrady... Mám ale jedno místo, kde vděčnost cítím často - v autě, když řídím třeba cestou z divadla, ze mě začnou sršet díky za všechny ty dary. Že dobře dojedu, že mám někoho, koho mám ráda, že jsem prožila dobrou zkoušku nebo představení...

- Prozradíte mi nějaký svůj zahradnický nápad?

Na zahradě máme starou a dost ošklivou studnu. Před dvěma lety jsem jela po Zbraslavi, kde jeden truhlář prodával zbytky dřev. Koupila jsem si čtyři pytle odřezků a pořád jsem nevěděla, co s nimi. Předevčírem mě napadlo, že si jimi tu studnu obložím. Objevila jsem i skvělé lepidlo, takže místo betonové studny budu mít dřevěnou mozaiku. Vypadá moc dobře, je to moje aktuální radost.

- Kde jste teď vlastně doma?

V covidové době jsem si trochu zjednodušila život. Opustila jsem statek, kde jsem žila, i byt v Praze, a pronajala si malý domek se zahradou.

- Potřebujete mít domov, kde jste ukotvená, nebo si jako kočovnice nosíte "kotvu" v sobě?

Mít své místo je pro mě strašně důležité. Asi dva roky, co tu žiju, pořád trvá, že když jdu nakupovat, místo pro sebe koupím něco nového do domu nebo zahrady. Mám ráda, když to máme doma i venku hezké, realizuju se tím a dávám tím světu najevo i něco o sobě. Jezdí sem za námi hodně návštěv právě ze Slovenska nebo rodné Ostravy, tak chci, aby se tu líbilo nejen mně, ale i ostatním.

- To mi připomnělo, že čas běží a vám má přijet návštěva! Poslední otázka je z úplně jiného ranku - moc mě zajímají vaše vlasy. Cítíte se lépe jako přirozená bruneta, nebo odfarvená blondýna?

Cítím se dobře v obojím. Barva, co mám, je pozůstatek po Stodolových - zpátky natmavo jsem se ještě neobarvila. Prostě jsem to nechala být, počkám si na další impuls. Svoje vlasy teď vůbec neřeším a uvidíme, co bude dál.

Nedokážu si představit jiné místo než herectví, kde bych to sama se sebou a svými emocemi přežila. Jsem přesvědčená, že žádná lidská emoce není nepřítel, jen chce být vyslyšena, a pak se může

zklidnit.

LUCIE ŽÁČKOVÁ (46) * Divadelní a filmová herečka, je držitelkou několika cen (Cena Thálie a Cena Alfréda Radoka, 2004; Český lev za vedlejší roli ve filmu Kobry a užovky, 2015). * Aktuálně má angažmá v Činoherním klubu v Praze, hostuje v dalších divadlech (např. v Divadle Bez zábradlí). V roce 2006 odešla z **Ostravy** a tamních divadel do **Národního divadla**, kde působila jedenáct let. Pak byla na volné noze. * Filmově debutovala ve Slunečním státě (2005), hraje v řadě filmů i seriálů (např. poručík Slepíčková v Raplovi). Letos měli premiéru Manželé Stodolovi, kde ztvárnila hlavní roli vražedkyně. * Vystudovala herectví na Janáčkově konzervatoři

FOTO PETR KOZLÍK

1 Z představení u ostravských Bezručů před dvaceti lety 2 Jako poručík Slepíčková v seriálu Rapl 3 S Janem Hájkem jako filmoví manželé Stodolovi 4 S kolegy z Činoherního klubu 5 V roli Blanche v Tramvaji do stanice touha (v červeném) 6 Se soškou Českého Iva (2015) za vedlejší roli v Kobrách a užovkách 5

FOTO HANA POKORNÁ/ ARCHIV DIVADLA PETRA BEZRUČE, CINEMART, ČINOHERNÍ KLUB, ČESKÁ TELEVIZE A PROFIMEDIA. CZ

Lucie
ŽÁČKOVÁ

**Emoce
mají sloužit,**

ne vládnout

Jsou rozhovory, které kloužou po povrchu. A pak takové, které jdou hlouběji, až k duši. S Lucií Žáčkovou jsme se tam dostaly překvapivě rychle. Oceňovaná divadelní a filmová herečka mluví o hledání pravdy a vnitřní síly. O bolesti, která se může změnit v nenávist. O vyslyšení a ovládnutí emocí na cestě k pochopení sebe sama i smyslu herectví. **TEXT HANA HALFAROVÁ, FOTO PETR KOZLÍK**

Nejdříve jsem byla uhranutá jejím výkonem v hlavní ženské roli vyšinuté vražedkyně Dany. Film *Manželé Stodolovi* – v divácky populárním žánru true crime – vychází ze skutečného příběhu páru, který si odpykává doživotí za vraždění seniorů. Brzy nato jsem si ji vychutnala jako Blanche v kulturní divadelní hře *Tramvaj do stanice touha* – v Činoherním klubu, kde má stále angažmá. Pak jsem si vzpomněla na její zárné divadelní začátky v Ostravě, kde jsem ji před dvaceti lety zaznamenala poprvé. A rozhovor s ní jsem si přála čím dál víc. Proto děkuju kamarádovi, herci a Luciinu kolegovi Jakobovi Buryškovovi, že nás propojil.

Blanche hrajete od roku 2011, je to jedna z vašich nejdelších rolí. Jak spolu stárnete?

S každou novou sezonou a s každým dalším představením si uvědomuju, že jsem zkušenější a bohatší. A když přemyslím o tom, jak se postupem času proměňuje můj vztah k Blanche, vidím, že už není tak naivní a zmataná. Neříkám, že není vnitřně nejistá, ale stojí pevněji na nohách.

Před šesti lety jste v rozhovoru pro *Glanc* uvedla, že jste si na začátku myslela, že se vás role Blanche osobně

příliš netýká. Postupně jste ale dospěla k tomu, že to, co hrajete, jde přímo z vás.

Blanche žije roli oběti, ve lži a iluzi o sobě samé. Právě tomu jsem dřív nerozuměla, a když jsem to pochopila, došlo mi, že se mě to bytostně týká. Lež, iluze a role oběti jako tři témata, která se mnou po celou dobu souvisela. Sama sobě jsem něco nalhávala a nebyla si toho vědoma... Za těch šest let jsem se ještě v něčem posunula – vnímám, jak moc je Blanche schopna navzdory všemu bojovat za svůj život. To je moje aktuální téma. Je totiž rozdíl v tom, když lžete sami sobě a nevíte o tom. Když lžete sami sobě, víte o tom, ale děláte, že ne. Když lžete sami sobě, víte o tom a přiznáte si to, i když ještě nejste schopni dělat to jinak. A pak – když lžete sami sobě, přiznáte si to a rozhodnete se pro pravdu. To jsou čtyři různé fáze, kterými v roli Blanche můžu postupně procházet.

V jaké fázi se teď nachází Lucie Žáčková? Je pravdivá?

Pravda v mém životě hraje zásadní roli už dlouho, ale není to ukončený proces. Každým dnem jsme vystavováni novým situacím, kdy se pro pravdu musíme rozhodovat. Hledat ji a snažit se ji odlišit od lži je moje každodenní cesta k tomu být svobodná. Ať už ve vztahu k sobě nebo k druhým, v osobním životě nebo v práci.

Když mluvíte o potřebě nelhat, v čem jste sama sobě lhala nejvíc?

Je to moje celoživotní téma, protože lhát jsem se naučila už v dětství. V tom smyslu, že jsem spokojená a šťastná, a přitom nejsem.

Už to považuju za lež, a takových lží je! Třeba v práci, když přijdete na natáčení a předstíráte, že jste někdo trochu jiný, aby se celá situace zjednodušila...

Protože nebyť vždy jen příjemný člověk, který to má v životě jednoduché, nese svá rizika.

Třeba že kvůli tomu nedostanete roli?

Myslela jsem tím vnitřní proces hledání, což neznamená, že přijdu na plac a někomu

Nedokážu si představit jiné místo než herectví, kde bych to sama se sebou a svými emocemi přežila.

řeknu, že je debil. Jde o to, víc vnímat sebe sama, a tím být čitelnější i pro ostatní. Hledat pravdu sám v sobě neznamená jen bojřit a ničít, ale taky budovat a tvořit! Dávat se všanc druhým taková, jaká doopravdy jsem, a nehledat si berličky. Umět říct i to, že se mi něco líbí a mám někoho ráda. Přiznávat se ke svým citům – ani to jsem dřív neuměla.

Jakou roli v tom hraje sebeláska? Pro mnoho žen, se kterými jsem si povídala, je to velké a často bolestné téma.

Slovo sebeláska slyším kolem sebe často a není mi sympatické. Sebeláska je pro mě příliš neuchopitelná, bližší je mi v tomto smyslu slovo věrnost. Být věrná sama sobě, být sobě tím, kdo nezradí, povzbudí, podrží a kryje záda. To je určitě důležité.

Zažila jste chvíle, kdy jste si uvědomila, že vám záda nikdo jiný než vy sama krýt nebude?

Určitě. V posledních dvou letech jsem měla několik příležitostí sama sobě podkopnout nohy a zradit se. Po několika měsících mi ale došlo, že mě nikdo jiný nepodrží ani nepopnese, že to musím udělat já

pochopitelné, že důvěru nestavíte na základě slov, ale zkušeností, jak daný vztah funguje, nebo nefunguje.

Je zajímavé, že na internetu se o vašich osobních vztazích skoro nic nedozvíme. Například vaši muži – to už je téma za hranicemi?

Přesně tak, nechci o nich mluvit.

To je škoda, protože mě zajímá, jak se

vám hrálo v *Manželích Stodolových* s Janem Hájkem – představitelem vaše filmového manžela Jaroslava a vaším bývalým životním partnerem?

Hrálo se mi s ním dobře.

Když jsme na začátku mluvily o tom, co jde v divadelní roli Blanche přímo z vás, je něco takového u filmové role vražedkyně Dany Stodolové? Jak jste k ní přistoupila?

1 Z představení u ostravských Bezců před dvaceti lety
2 Jako poručík Slepičková v seriálu *Rapi*
3 S Janem Hájkem jako filmový manželé Stodolovi
4 S kolegy z Činoherního klubu
5 V roli Blanche v *Tramvaj do stanice touha* (v červeném)
6 Se soškou Českého lva (2015) za vedlejší roli v *Kobráčích*

Jste sama sobě těžkým břemenem?

Samozřejmě, že někdy ano. Byla by iluze myslet si, že člověk je sám sobě lehkým. Určitě je nějaká moje část pro mě samotnou těžká.

Můžu vědět jaká?

Víte, na to asi nechci odpovědět. Když si předstávím, že mám vedle sebe člověka, který má v sobě komplikované pochody, nebudu se ho na ně ptát. Stejně tak přistupuji k sobě. Vím o svých slabostech a temnotách, ale nechci je troubit do světa. Proč bych sama na sebe veřejně žalovala?

Chápu. Jsou ale rozhovory, ve kterých jste velmi intimní a konkrétní.

Na druhou stranu respektuju, že jste si stanovila hranici.

Všechna rozhovory jsem poskytla s naprostým vědomím toho, že mě samotnou neohrožují. Je ale spousta věcí, které už jsou za onou hranicí a o kterých mluvím jen s nejbližšími lidmi, kterým důvěřuju.

Jak důležitá je pro vás důvěra? Jak dlouho si ji budujete?

Je důležitá, ale záleží na tom, jaké vztahy chcete budovat. Pokud s někým jen pracujete a pak Čau! a už se nikdy nevidíte, je to víceméně jedno. Pokud budujete osobní vztah, ve kterém nechcete zůstat jen na povrchu, je

Užovky.

Nejdřív jsem byla nadšená, že mi byla nabídnuta tak objemná role. Pak jsem se lekla toho, o čem film

bude. Když jsem o tom začala přemýšlet, přišlo mi, že mi ta postava není úplně cizí. Našla jsem si v ní témata, kterým jsem rozuměla a režisér (Petr Hátle, pozn. aut.) s nimi souhlasil. Zahráti si takovou roli pro mě bylo přínosné.

V čem jste postavě Dany rozuměla nejvíc?

Je přesvědčena o tom, že ji nikdo nemá rád, že nikam nepatří, že jí nikdo nerozumí, že nic neumí, že nemá žádnou šanci ani hodnotu. Všechna tato a jim podobná přesvědčení vytvářejí v člověku tak obrovský tlak, kdy se všechna bolest proměňuje v nenávisť a hořkost. Místo aby člověk křičel do světa „Toužím po lásce!“, křičí „Nenávídím!“. To mi přišlo jako velmi silné téma – mám pocit, že tam, kde je bolest, se rychle objevuje sebestlístost, hořkost, obviňování, nenávisť a krutost. Také nevěřím tomu, že nenávisť přichází jen tak. Vždy je za ní zrada a rozkopání důvěry a lásky – čím víc to bylo násilné a odporné, tím větší odezva nenávisťi přichází... A tím se vracíme na začátek našeho hovoru. Čím víc budeme sami k sobě i druhým

transparentní, tím víc se můžeme přiznávat i ke své nenávisti, a tím méně pak škodit. Protože čím víc ji v sobě potlačujeme a snažíme se nad sebou vyhrát nasazením jakési masky, tím větší v nás roste nálož dynamitu, která jednou bouchne.

Když se odkloním od filmu – co člověku pomůže, aby nezahořkl nebo nešířil zlo?

V prvé řadě to, že pojmenuje vše, co se v něm odehrává: „Bolí mě to! Nenávídím! Chci pomstu!“ Jsem přesvědčena, že žádná lidská emoce není nepřítel, jen chce být vyslyšena, a pak se může zklidnit. Člověk vlastně nepotřebuje nic moc víc, než aby byly jeho emoce viděné a vnímané. A když má v sobě nenávisť, zároveň má ale i spoustu síly udělat něco dobrého. Třeba si zahrát squash, kde nikomu neublíží, maximálně zničí raketu. I bolest potřebuje být vyslyšena a utěšena, je to vlastně krásná emoce, když se to tak vezme...

Do jaké míry je pro vás emočním ventilem herectví?

Herectví může fungovat i terapeuticky a jsem přesvědčena o tom, že právě tohle mě k herectví přivedlo. Nedokážu si představit jiné místo, kde bych to sama se sebou a svými emocemi přežila. Moje role mi umožnily otevřít všechny dveře v sobě, ale zároveň musím říct, že tohle nemůže být to jediné. Ve spoustě příběhů musíte se svými emocemi umět pracovat stejně jako v životě – to znamená, aby vám nevládnuly, ale sloužily. Herecká profese je úžasná, ale musela jsem si v určité době uvědomit, že v rolích se mnou nemůžou emoce smýkat, ale že jim musím umět vládnout.

V jaké době jste k tomu dospěla?

Před pár lety, když mi došlo, že roli nedostávám, abych se v ní terapeuticky uzdravila. To už jsem hrála v Činohránku, myslím, že to bylo při zkoušení s Ondrou Sokolem.

A co vám došlo při zkoušení s Romanem Zachem, který režisruje v Divadle Bez zábradlí, kde hostujete?

Nevím, jestli mi něco došlo, ale baví mě to tam s nimi moc.

Ještě se vrátím k těm emocím. Jako mladá dívka herečka zářící

emoce jsou to nejdůležitější, co nabízím, a všichni se z toho zblázníte! V tomto směru mi pomohlo i deset let psychoterapie, kde jsem se učila získávat nadhled, vládu a zodpovědnost, a tím jsem zjistila, že emoce jsou jen dílčí. A že v tom nejsem sama, protože vedle mě jsou další lidé, kteří prožívají své vlastní emoce. Že v rolích není potřeba bojovat, ale naopak jít po společné cestě.

Nenechat sebou smýkat, být sama sobě oporou – to vše vyžaduje vnitřní sílu. Kde ji čerpáte? Jdete se projít do lesa, zajdete do kostela...?

Do kostela chodím, protože si myslím, že veškerá vůle a rozhodnost pocházejí od Stvořitele, který nás tu chce mít a podporuje nás. To je můj zdroj a asi i začátek všeho, o čem doteď mluvíme.

Pokřít u řeckokatolické církve jste se nechala až v dospělosti...

Na východním Slovensku, kde jsem tam v horách uvěřila v Boha. Proto jsem se rozhodla pro křest právě tam, na základě vlastní zkušenosti a osobního přesvědčení.

Jak vypadá váš Bůh?

Vizuálně ho nedokážu popsat, ale představuju si jeho vlastnosti. Je šťastný, že jsme každý z nás tady, fandí a přeje nám, vyzývá nás k dobrým věcem, daruje nám všechnu krásu světa a chce, abychom byli šťastní a svobodní.

Jste mu za to vše vděčná?

Jako věřící bych vám měla odpovědět, že ano. Ale popravdě, jsem si vědoma toho, že můj vděk často dusí obrovská nespokojenost, kritičnost a frustrace. S tím je ale potřeba bojovat a frustrovaného člověka v sobě uargumentovat tím, co vše má ve svém životě dobrého. Každý den se mi ale stává, že jsem z něčeho nadšená! Byť je to jen vůně lesa nebo nějaký dobrý nápad. Mě totiž napadají fakt skvělé

věci, zvlášť co se týče domu nebo zahrady... Mám ale jedno místo, kde vděčnost cítím často – v autě, když řídím třeba cestou z divadla, ze mě začnou sršet díky za všechny ty dary. Že dobře dojezu, že mám někoho, koho mám ráda, že jsem prožila dobrou zkoušku nebo představení...

Prozradíte mi nějaký svůj zahradnický

LUCIE ŽÁČKOVÁ (46)

• Divadelní a filmová herečka, je držitelkou několika cen (Cena Thálie a Cena Alfréda Radoka, 2004; Český lev za vedlejší roli ve filmu Kobry a užovky, 2015).
• Aktuálně má angažmá v Činoherním klubu v Praze, hostuje v dalších divadlech (např. v Divadle Bez zábradlí). V roce 2006 odešla z Ostravy a tamních divadel do Národního divadla, kde působila jedenáct let. Pak byla na volné noze.
• Filmové debutovala ve Slunečním státě (2005), hraje v řadě filmů i seriálů (např. poručík Slepíčková v Raplovi). Letos měli premiéru Manželé Stodolovi, kde ztvárnila hlavní roli vražedkyně.
• Vystudovala herectví na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, odkud pochází.

dřev. Koupila jsem si čtyři pytle odřezků a pořád jsem nevěděla, co s nimi. Předevčirem mě napadlo, že si jimi tu studnu obložím. Objevila jsem i skvělé lepidlo, takže místo betonové studny budu mít dřevěnou mozaiku. Vypadá moc dobře, je to moje aktuální radost.

Kde jste teď vlastně doma?

V covidové době jsem si trochu zjednodušila život. Opustila jsem statek, kde jsem žila, i byt v Praze, a pronajala si malý domek se zahradou.

Potřebujete mít domov, kde jste ukotvená, nebo si jako kočovnice nosíte „kotvu“ v sobě?

Mít své místo je pro mě strašně důležité. Asi dva roky, co tu žiju, pořád trvá, že když jdu nakupovat, místo pro sebe koupím něco nového do domu nebo zahrady. Mám ráda, když to máme doma i venku hezké, realizuju se tím a dávám tím světu najevo i něco o sobě. Jezdí sem za námi hodně návštěv právě ze Slovenska nebo rodné Ostravy, tak chci, aby se tu líbilo nejen mně, ale i ostatním.

To mi připomnělo, že čas běží a vám má přijet návštěva! Poslední otázka je z úplně jiného ranku – moc mě zájímají vaše vlasy. Cítíte se lépe jako puzírají bruneta, nebo odbarvená blondýna?

Jsem přesvědčená, že žádná lidská emoce není nepřítel, jen chce být

**v ostravských ar-
vadlech jste se jimi
nechávala smýkat?**

V mém mladším vydání
bylo několik takových let.
Měla jsem pocit, že moje

**vyslyšena,
a pak se může
zklidnit.**

napaar

Na zahradě máme starou
a dost ošklivou studnu.
Před dvěma lety jsem jela
po Zbraslavi, kde jeden
truhlář prodával zbytky

Citím se dobře v obojím. Barva, co mám, je
pozůstatek po Stodolových – zpátky natmavo
jsem se ještě neobarvila. Prostě jsem to
nechala být, počkám si na další impuls.
Svoje vlasy teď vůbec neřeším a uvidíme, co
bude dál. ●

[« zpět na začátek](#)